

‘Ik ga’, zei ze.

Meer niet, daar moest hij het maar mee doen. Ze zei het zonder een spoor van emotie, haar gezicht stond strak en haar ogen ontweken de zijne. Maarten zocht houvast, houvast aan dingen in de kamer, zijn stoel, de leuningen, hij voelde hoe hij met een enorme kracht in zijn zitting werd geduwd, en daar doorheen, door de vloer, door de grond, hij gleed weg in een trechter, een zwarte, kilometers grote trechter, met daar helemaal onderaan een opening, een kleine ronde opening waar hij nooit doorheen ging passen, dat wist hij wel zeker, hij was te dik, altijd al geweest.

Ze was de trap af gekomen met de gele rolkoffer die ze nu bij de deur naar de hal parkeerde, kondigde haar vertrek aan en liep naar de keuken. De gele rolkoffer die ze gekocht hadden in Malaga waar hun eigen koffer niet was aangekomen en ze van de reisverzekering een budget hadden gekregen voor de noodzakelijke kleding en benodigdheden. Els kocht een zomerjurk, een veel te dure zomerjurk die ze nog steeds wel eens droeg, hij zelf een Hawai shirt waar hij al lang al niet meer inpaste. En dus die gele koffer waarvan Els had gezegd dat het meteen een mooi nieuw begin was, zoals altijd zag ze ongeluk en ongemak als een kans, een mogelijkheid. Hij vroeg zich af of ze toen al een nieuw leven was begonnen, zonder hem.

Hij hoorde haar rommelen in de besteklade, de koelkast open en dicht doen. Ze kwam terug de kamer in en nam positie in aan de andere kant van de salontafel, recht tegenover hem, met haar armen over elkaar.

‘Maarten’, zei ze, ‘hoor je me, ik ga’.

Hij klemde zijn handen om de leuningen, wilde overeind komen maar zijn benen weigerden dienst.

‘Maar lieverd, wacht, ik smeeek je, blijf alsjeblieft’.

Ze keek hem strak aan, niet met haar gebruikelijke ironische blik, nee, ze observeerde hem, alsof hij een exotisch exemplaar was, met haar koffer als rugdekking om elk moment de aftocht te kunnen blazen. Hij had altijd al het gevoel gehad dat ze hors categorie voor hem was, al vanaf het allereerste moment dat ze elkaar hadden ontmoet, of eigenlijk letterlijk tegen elkaar aan waren gebotst op het feest van Joost en Marieke, zijn onhandigheid had haar vertederd. Hoe trots was hij geweest toen ze eenmaal samen waren, trots op zijn verovering, ook al vertelde zij altijd dat hij haar niet had versierd maar omver had proberen te kegelen. En wilde ze bij hem weg. Ze had altijd haar eigen leven gehad, naast hun gezamenlijke, met haar vriendinnen van het dispuut. Die uitstapjes hadden ongetwijfeld al als splijtzwam gewerkt, of erger, ze was helemaal niet met die vriendinnen op pad geweest maar met een vriend. Een succesvolle advocaat met een jacht, waarmee ze er nu vandoor wilde gaan. Hij begon het koud te krijgen, een kou die vanuit zijn achterhoofd naar beneden langs zijn nek verder zijn lijf

invloeiende, als ijskoud regenwater. Nog steeds stond ze daar tegenover hem, zonder hem te antwoorden, als een standbeeld. Hij schatte de afstand in tussen Els en de gele rolkoffer, hij moest haar tijdig de pas afsnijden, maar nog steeds had hij de controle over zijn beenspieren niet terug.

Hij was de hele dag al ongedurig geweest, hij moest telkens plassen en maakte zich zorgen of hij geen prostaatkanker had, zijn vader en oom hadden dat niet overleefd. Hij ging stipt om vier uur brownies bakken, zijn vrijdagmiddagritueel, misschien werd hij daar rustiger van. Hij deed eerst de oven aan en ging daarna alle ingrediënten nauwkeurig afmeten, legde de mixer klaar en zette de beslagkom precies in het midden van het aanrecht. Hij had het natuurlijk wel opgemerkt dat Els de rolkoffer in het geniep op zolder aan het inpakken was geweest. Telkens in combinatie met het leeghalen van de wasdroger bleef ze net iets langer weg dan gebruikelijk. Van de shampoo in de aanbieding vond hij er maar één van de twee terug in de badkamer. Hij liet de roomboter en de pure chocola au bain marie smelten en deed het bakpapier alvast in het blik, waar hij uiteindelijk zes brownies uit zou snijden. Het water liep hem al in de mond bij het ruiken van de smeltende boter. Hij had natuurlijk simpelweg naar de vliering kunnen lopen, haar op heterdaad betrappen, haar uitvragen wat daarvan allemaal de bedoeling was, maar ze zou hem toch voorliegen over een spontaan weekendje weg met haar vriendinnen. Hij wilde zeker weten of ze door zou zetten, hem te verlaten, hoezeer hij ook liever wilde geloven dat ze bij hem zou blijven, dat al zijn vermoedens over heimelijke afspraken, smoezen en leugens onheus en onterecht waren geweest. De eierdooiers draaiden eerst nog een paar rondjes met de garde mee voordat ze stukgingen en hij ze samen met de suiker opklopte tot het ging schuimen. Lepel voor lepel deed hij het amandelmeel erbij, zodat het niet ging klonteren. Hij zou wachten tot ze zich bloot zou geven, tot ze haar ware gezicht zou laten zien. Dan zou hij haar nog een kans geven, haar vragen om bij hem te blijven, één laatste kans. De gesmolten chocolade vormde zwarte spiralen in het gele beslag voordat het een egaalbruine emulsie werd. Als laatste roerde hij de gehakte walnoten erdoor en vulde hij het bakblik. De oven was al op temperatuur en piepte. Hij moest nu toch echt even plassen.

Maarten had nooit echt goed hoogte gekregen van het gezin waar Els uit kwam, ze grapte altijd maar “mijn moeder was aan de drank en mijn vader nooit thuis”. Zijn eigen moeder had hem altijd beschermd, nadat hij met een stuitligging moeizaam ter wereld was gekomen had ze hem altijd zoveel mogelijk bij zich gehouden. Els was op eigen kracht medicijnen gaan studeren en had vanwege het feit dat ze een fobie voor bloed ontwikkelde haar studie niet af kunnen ronden. Ze had hem al na een paar maanden verrast met haar aanzoek, ze vond het wel zo geëmancipeerd als zij hem zou vragen, en ze wist al vanaf het begin dat ze voor elkaar voorbestemd waren. Laten we dan eerst een samenlevingsovereenkomst opstellen had ze

bedacht, dan konden ze een huwelijk in alle rust gaan voorbereiden. Daar was het vervolgens niet meer van gekomen, omdat ze eindeloos bleef zoeken naar de ideale jurk, de beste trouwlocatie en nee hij mocht niet meehelpen want ze wilde hem zo graag verrassen. Maarten had zich daar bij neergelegd en nam zich voor zo goed mogelijk voor zijn aanstaande te zorgen, haar te verwennen en vertroetelen. En nu liet ze hem vallen.

Hij had het de afgelopen maanden minutieus voorbereid, de koffers, de messen en het hakblok één voor één in verschillende winkels gekocht, contant afgerekend met geld wat hij in kleine coupures had opgenomen. Een uitgewerkt plan waarvan de blauwdruk zich uitsluitend in zijn hoofd bevond, hij had het nergens vastgelegd of ook maar een notitie van gemaakt. Als ervaren IT'er had hij zorgvuldig voorkomen dat hij online sporen na zou laten van welke zoekopdracht dan ook, behalve dan van het speuren naar de beste glutenvrije recepten, waar hij sinds zijn spastische darm zijn hobby van had gemaakt. Zijn obsessie zoals Els het noemde. De koffers stonden in slagorde in de berging die hij jaren geleden van mevrouw Wesseling had overgenomen, nog voor hij Els leerde kennen en waarvan alleen hij de sleutel had. Zes gele rolkoffers die hij één voor één zou vullen en telkens naar een andere plek mee zou nemen, random, alsof hij uitstapjes ging maken. Zijn jongens zouden zich aan haar vlees tegoed mogen doen, de bottige restanten zou hij zelf over de koffers verdelen en wegruimen. "Ze had in verwarde staat het huis verlaten", zou hij zeggen, "halsoverkop, omdat ze van hem afwilde" hij had haar nog willen zeggen hoeveel hij van haar hield maar ze was al naar buiten gerend, had de auto meegenomen. De eerste weken zou ze nog niet gemist worden, hij had al haar wachtwoorden dus hij kon haar zich ziek laten melden op haar werk en via haar mobiel en online nog een poosje in leven houden, dat gaf hem de tijd. Hij zou haar mobiel hacken om er een paar gps routes in te zetten en hij zou na paar dagen een kaartje kopen op het Centraal Station voor de TGV en haar mobiel in de betreffende trein droppen, de auto ergens op een parkeerterrein buiten de stad achterlaten. Dwaalsporen genoeg, en de koffers, al zouden ze daar al naar op zoek gaan, dan zouden ze die onmogelijk terugvinden.

En nu was het moment daar, de onomkeerbaarheid ervan hing bijna tastbaar in de woonkamer. Hij zou haar niet laten gaan, hij zou haar de weg versperren en haar met chloroform bedwelmen, hij voelde even aan de dop van het flesje in zijn broekzak, aan de zakdoek in de ander. Als een kat met zijn poot op de staart van een muis speelde hij nu met haar. Behalve de aandrang om te plassen en de voor hem vertrouwde zeurende buikpijn voelde Maarten hoe de kou vanuit zijn nek en langs zijn rug verder zijn lijf in vloaide, naar de uiteinden, zijn voeten en handen werden ijskoud, hij probeerde er gevoel in te krijgen door met zijn tenen te wiebelen, met zijn vingers in de leuning te knijpen, maar ze bewogen niet, alsof ze bevroren waren, er

geen leven meer in zat. Hij nam een eerste hap van zijn laatste brownie, ze waren goed gelukt maar vandaag smaakte ze hem vreemd genoeg wat minder.

Vorige week had ze haar besluit genomen.

'Het is gewoon verlatingsangst, Els', had haar vriendin Vera gediagnosticeerd terwijl ze een lok uit haar gezicht wegveegde, waarbij ze ook altijd een zwiepende hoofdbeweging maakte.

'Hij is een goedzak met verlatingsangst en controleverlies, en dat komt er in zo'n midlifecrisis dubbel en dwars uit', pakte Vera door.

Dat was nou precies waar Maarten zo goed in was, de schijn ophouden dat hij een goedzak was die het allemaal niet zo bedoelde en leed onder zijn eigen beperkingen. Hij had een web om haar heen gesponnen, een kleverig web met lange uitwaaiierende draden die overal aan haar bleven plakken, als ze de ene draad los probeerde te trekken dan zat er alweer een andere, nog steviger aan haar vastgeplakt. Wat doe je, waar ga je naar toe, met wie dan en hoe laat kom je dan weer thuis? Het was niet meer vol te houden, het was tijd om haar biezen gaan pakken. Er was al een berichtje van Maarten, ze opende hem niet, ze wist al precies wat er in zou staan. "Lieverd, heb je het gezellig daar bij Vera? Tot straks!" Alsof hij haar alibi aan het checken was, alsof hij niet alleen kon zijn, niet eens zelfstandig kon ademen. Ze voelde haar hart onaangenaam hard tegen de binnenkant van haar borstkas bonken, ze zou in actie gaan komen.

Daar zat hij dan, onderuitgezakt in zijn leunstoel, hij was aan zijn laatste brownie begonnen, het bordje met de kruimels stond nog bij hem op schoot. Els kon het smakken nauwelijks meer verdragen, een onverdraagzaamheid die was begonnen als een lichte irritatie en zich net als een allergie door de herhaling van de stimulus met grote kracht tot walging had opgebouwd. Ze moest zich bedwingen er nog niet meteen vandoor te gaan, de hal door en de buitendeur met kracht open te zwaaien, de vrijheid tegemoet. Nog niet, ze moest zich er eerst nog van vergewissen dat het haar was gelukt zich van hem te bevrijden.

Ze had Maarten destijds zorgvuldig uitgekozen, voordat ze brutaalweg tegen hem aangeboden was om zijn aandacht te krijgen en hem in te palmen. Ze had zichzelf als puber beloofd een gelukkig en welvarend bestaan te gaan leiden, haar toekomst in eigen hand te zullen nemen. Maar ze was niet bestand tegen de verlokkingen van het studentenleven en maakte haar studie medicijnen niet af terwijl haar schuld hoog was opgelopen. Maarten voldeed perfect aan haar profiel: ze wist van Vera al dat hij een goede baan had, iets in de IT, en behalve zijn overgewicht wat natuurlijk obvious was, werd al bij hun eerste etentje duidelijk dat hij een enorme hypochonder was. Ze moest het alleen een poosje zien uit te houden met hem.

De eerste maanden was ze bezig geweest om in kaart te brengen wat zijn kredietwaardigheid was, ze had zijn post doorgenomen die in de lades van het bureau voor het grijpen lag en zijn

laptop ingekeken als hij naar het toilet ging, waar hij toen al bovengemiddeld vaak vertoefde. Maarten was in een soort overwinningsroes en had geen enkel benul van haar belangstelling voor zijn financiën. Anderhalf miljoen. Hij had gewoon anderhalf miljoen op de bank staan, waarschijnlijk was dat van zijn erfenis. Daar konden ze goed van leven, ze zou hem eerst maar eens voorzichtig om een creditcard vragen. Haar studieschuld had hij al beloofd om in te lossen, daar mocht ze zich geen zorgen over maken van Maarten.

Het begon te schemeren en het licht van het terrarium in de woonkamer floepte aan, waardoor er een groene gloed over het gezicht van Maarten viel en hij er net zo uitzag als de reuzenpadden die hij al sinds zijn tienerjaren in het terrarium had grootgebracht. Ze verafschuwde die kikkers – het zijn padden Els! - die haar overal met hun hypnotiserende lege blikken door de kamer volgden. Maarten voerde ‘zijn jongens’ met kipfilet uit de vrieskist om te voorkomen dat ze elkaar op zouden eten, wat kennelijk een reëel risico was. Ze hadden tot zijn trots een formaat van meer dan 30 centimeter bereikt. Jansen en Jansen noemde ze hen, of Buurman en Buurman, maar Maarten kon daar de humor niet van inzien. “Als ze zich aangevallen voelen”, waarschuwde hij altijd, “spuwen ze een krachtig gif, wel tot een meter ver”. Net zoals Maarten in een giftig exemplaar kon veranderen als hij zich bekritiseerd voelde. Els speurde naar de eerste verschijnselen, de krampen, het wegdraaien van de ogen, ze wist dat het even kon duren, hoewel ze een flinke hoeveelheid bufotoxine door het beslag had geroerd, een slordige 500 milligram, zodat elke brownie minstens 75 milligram zou bevatten. Maarten kennende had hij er direct na het afkoelen al twee verorberd en was hij nu dus al aan zijn laatste bezig. Het was doodeng maar het was haar gelukt om de grootste van de twee padden net zo lang te treiteren tot hij zijn gif spoot en ze het op kon vangen. De afgelopen maanden had ze er telkens een tiental milligram van door zijn eten gedaan, zodat het zich langzaam zou gaan ophopen in zijn nieren, zijn lever, zijn milt. Net zolang tot de kritische waarde zou worden bereikt en het gif als uit een overlopende emmer de bloedbaan in zou stromen, naar het hart, de kransslagaders zou doen verkrampen en een hartstilstand zou veroorzaken. Hij zou gevonden worden, door de schoonmaakster, aanstaande dinsdag, scheef hangend in zijn leunstoel, overleden aan een zeer geloofwaardige hartaanval die niemand had kunnen zien aankomen of voorkomen. Het overvloedige gif zou samen met zijn urine zijn weggelekt in de kussens van de stoel en als er al een autopsie zou plaatsvinden dan zouden ze zich vooral focussen op de hartschade die hij had opgelopen.

Maarten verslikte zich bijna in zijn brownie, er schoot een scherp vlamme pijn door zijn kuit, eerst in de linker en toen hij reflexmatig voorover wilde buigen om bij zijn tenen te komen ook in de rechter. De kou in zijn handen en voeten maakten plaats voor een koortsachtige warmte die vanuit de periferie naar hem toe kwam rollen, als een lawine, de warmte op- en

voortstuwend door zijn ledematen, van zijn romp naar zijn hoofd. Hij kon niet meer denken, daar was geen ruimte voor, de druk in zijn hoofd perste alle gedachten samen. De vlamme pijn was achter de lawine aangerold en bereikte nu zijn borstkas, hij wilde gillen van pijn en van angst, maar zijn strottenhoofd werd dichtgeknepen.

‘Maarten, zoals ik al zei, ik ga,’ hij hoorde haar stem traag door zijn hoofd galmen, het openen van zijn ogen kostte hem een enorme krachtsinspanning en toen hij haar gezicht in meervoud voor zich zag dubbelen probeerde hij scherp te stellen. Ze hield haar sleutelbos al rinkelend vlak voor zijn neus, ‘en ik neem de sleutel van de berging van mevrouw Wesseling mee’.